

Meer dan één minnaar;

*Hoe een open relatie mijn wereld verbreedde
en mij als vrouw en minnares versterkte*

Meer dan één minnaar;

*Hoe een open relatie mijn wereld verbreedde
en mij als vrouw en minnares versterkte*

*Door: Suus Somers
Juni 2026*

Colofon

Auteursnaam: Suus Somers

ISBN: 9789403901497

Omslagontwerp: Suus Somers

Dit boek is auteursrechtelijk beschermd (copyright)

Jaar van uitgave: 2026

Uitgegeven via: Bookmundo

Voor mijn man,

*die mij de ruimte en vrijheid geeft om mezelf seksueel te ontdekken,
naast de vrouw die ik al dertig jaar voor hem ben.*

*Omdat wij dit avontuur samen beleven, ieder met onze eigen geheimen,
misstappen en overwinningen.*

*Ons wederzijdse vertrouwen maakt alles rijker.
En we genieten intens.*

Ik hou van jou.

Proloog

Ik was 39 toen ik voor het eerst écht stil durfde te staan bij een kant van mezelf die lang onuitgesproken was gebleven. Niet omdat die er niet was, integendeel, maar omdat ik haar had weggestopt, ingepakt in de vanzelfsprekendheden van het dagelijks leven: werk, kinderen, vakanties, verjaardagen, zorgen, gewoontes. En ja, liefde. Heel veel liefde. Maar seksualiteit? Die stond jarenlang op de automatische piloot.

Tot ik besepte dat er meer mocht zijn. Dat er meer was.

Wat ik toen nog niet wist, was hoe groot de kracht van vrijheid binnen een relatie kon zijn. Niet de vrijheid om weg te lopen, maar de vrijheid om te *blijven*.... als jezelf. Om ruimte te krijgen en te geven voor verlangen, voor fantasie, voor het onbekende. En dat, terwijl je al bijna drie decennia met iemand samen bent.

De Eerste Gesprekken

Het begon heel geleidelijk. Een opmerking, een gedachte die bleef hangen. We deelden onze fantasieën en nieuwsgierigheid, maar verder dan praten kwamen we niet. Ik durfde het niet goed. Vanuit mijn onzekerheid hield ik het liever bij woorden. Mijn man... ik denk dat hij vooral mij wilde volgen in dit proces. Misschien zijn mannen wat sneller geneigd om avontuur op te zoeken, maar hij bleef afwachtend.

We praatten er steeds vaker over. Vaak 's avonds in bed, als de dag erop zat en er rust was. Het begon als een spelletje, wat als...? Maar na verloop van tijd werd het serieuzer. Niet per se omdat we direct iets wilden doen, maar omdat het steeds minder gek voelde om erover te praten. Toch hielden we het veilig. Fantasie is makkelijk. Daar hoef je geen echte stappen voor te zetten.

Ik had veel twijfels. Wat als we iets kapot zouden maken? Wat als ik spijt zou krijgen? En wat als het toch niet bij ons paste? Ik voelde de spanning tussen nieuwsgierigheid en angst. Ik wilde weten hoe het zou zijn, maar ik was ook bang voor wat het zou doen met onze relatie.

Mijn man bleef rustig. Hij vond het spannend, dat merkte ik wel, maar hij dwong niets af. Hij gaf mij de ruimte om te ontdekken wat ik zelf wilde. Dat hielp. Daardoor bleef het gesprek open en eerlijk. We hoefden niets te forceren.

We gingen wel eens net iets verder in onze gesprekken, tot op het randje van actie. Soms kwamen we heel dichtbij. Maar telkens besloten we toch om het niet te doen. Wat we hadden was goed, en dat op het spel zetten voor iets onbekends... dat bleef een lastige afweging.

Toch ging het onderwerp niet weg. We kwamen er steeds weer op terug. Niet dagelijks, maar vaak genoeg om te merken dat het leefde tussen ons. En hoe vaker we erover spraken, hoe minder vreemd het werd. Het begon langzaam te voelen als iets dat misschien wél bij ons zou kunnen passen.

Maar praten is één ding. Iets daadwerkelijk doen, is iets anders. Zolang het bij woorden bleef, konden we er makkelijk op terugkomen. Geen gevolgen, geen schade. Alleen nieuwsgierigheid. Maar we wisten allebei: als we ooit echt die stap zouden zetten, zou er iets veranderen.

Toch veranderde er iets. Het bleef niet bij eenmalige gesprekken. Het werd een terugkerend onderwerp, iets dat ons bezig hield. En langzaam begon het idee van 'misschien ooit' iets realistischer te voelen.

Loskomen van rollen

In een lange relatie sluipen rollen erin. Jij doet de was, hij kookt. Jij zorgt, hij werkt. Of andersom. Je wordt ouders, en plotseling voel je je eerder mama en papa dan minnaars. Dat is normaal. Dat is veilig. Maar het kan ook verstikkend worden.

Ik ontdekte dat ik mezelf onbewust had vastgezet in een rol. De loyale, zorgende vrouw. De voorspelbare partner. De veilige optie. En dat ik daar deels tevreden mee was, maar ook verlangde naar iets anders. Naar spel, naar spanning, naar het onbekende. Naar vrouw-zijn zonder verplichting. Zonder doel.

Wat ik leerde, is dat het mogelijk is om opnieuw naar jezelf én naar je partner te kijken. Niet als de man met wie je op zaterdag de boodschappen doet, maar als de man die je *kies*t. Steeds opnieuw. Die jou ook blijft kiezen, zelfs als je verandert. En die je de wereld gunt omdat hij weet dat het in de basis goed zit tussen ons.

Wat ik toen nog niet wist, is dat sommige gesprekken pas jaren later echt betekenis krijgen. Dat woorden die voorzichtig werden uitgesproken, pas later hun gewicht laten voelen. Terugkijkend zie ik hoe alles wat daarna kwam, al besloten lag in die eerste openingen. In het durven benoemen van verlangen. In het samen hardop denken. In het besef dat liefde niet verdwijnt wanneer je haar ruimte geeft, maar zich soms juist verdiept.

De fase waarin alles ontstond, was er één van zoeken, aftasten en voorzichtig dromen. We waren jong, verbonden, nieuwsgierig. Maar nieuwsgierigheid alleen is nog geen praktijk. Wat toen vooral aanwezig was, was de mogelijkheid. Het idee dat er meer zou kunnen zijn dan het bekende, zonder dat we wisten hoe dat eruit zou zien.

Ik nam die mogelijkheid mee. Als een zaadje. Nog zonder vorm, maar al wel levend.

